

579

Besluit van 28 oktober 1983 tot wijziging van de Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1979, 622) en van het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 19 augustus 1983, nr. AW 83/622, Directoraat-Generaal voor Overheidspersoneelsbeleid, Directie Overheidspersoneelszaken, Hoofdafdeling Pensioenen en Wachtgelden;

Gelet op de artikelen 125, eerste lid, en 134, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929;

De Raad van State gehoord (advies van 27 september 1983, nr. W04.83.0450/05.3.39);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 20 oktober 1983, nr. AW83/867, Directoraat-Generaal voor Overheidspersoneelsbeleid, Directie Overheidspersoneelszaken, Hoofdafdeling Pensioenen en Wachtgelden;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

De Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1979, 622)¹ wordt gewijzigd als volgt:

Artikel 14 wordt gewijzigd als volgt:

a. Het eerste lid wordt gelezen:

«Een belanghebbende, als bedoeld in artikel 7, eerste lid onder b, of artikel 7, tweede lid, heeft binnen een termijn van 12 maanden volgende op het hem verleende ontslag recht op een uitkering gedurende 130 dagen. De uitkering vangt aan op de dag waarop het ontslag ingaat. Het recht op uitkering vervalt met ingang van de dag waarop de werkloosheid eindigt en wordt binnen de termijn van 12 maanden bij opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid, met inachtneming van de vorige volzin, weder toegekend, tenzij de belanghebbende aanspraak heeft op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet of krachtens enige publiekrechtelijke regeling inzake wachtgeld of uitkering.»

b. Het tweede lid wordt vernummerd tot derde lid en wordt gelezen als volgt:

«De uitkering bedoeld in de vorige leden bedraagt 80 pct. van de laatstelijk genoten wedde».

c. Een nieuw tweede lid wordt ingevoegd luidende:
«Een belanghebbende die bij afloop van de weder toegekende uitkering als bedoeld in de laatste volzin van het eerste lid, nog onvrijwillig werkloos is, heeft opnieuw recht op een uitkering gedurende 130 dagen, waarop de duur van de weder toegekende uitkering in mindering wordt gebracht, mits de belanghebbende binnen 130 dagen na de dag, waarop het recht op uitkering als bedoeld in de eerste volzin van het eerste lid ontstond, arbeid in dienstbetrekking heeft aanvaard en bij opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid tenminste 65 dagen als zodanig binnen het Rijk werkzaam is geweest. Daarbij worden met dagen als hier bedoeld gelijkgesteld dagen, waarover de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen».

ARTIKEL II

Het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624)¹ wordt gewijzigd als volgt:

Artikel 13 wordt gewijzigd als volgt:

a. Het eerste lid wordt gelezen:

«Een belanghebbende, als bedoeld in artikel 6, eerste lid onder b, of artikel 6, tweede lid, heeft binnen een termijn van 12 maanden volgende op het hem verleende ontslag recht op een uitkering gedurende 130 dagen. De uitkering vangt aan op de dag waarop het ontslag ingaat. Het recht op uitkering vervalt met ingang van de dag waarop de werkloosheid eindigt en wordt binnen de termijn van 12 maanden bij opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid, met inachtneming van de vorige volzin, weder toegekend, tenzij de belanghebbende aanspraak heeft op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet of krachtens enige publiekrechtelijke regeling inzake wachtgeld of uitkering».

b. Het tweede lid wordt vernummerd tot derde lid en wordt gelezen als volgt:

«De uitkering bedoeld in de vorige leden bedraagt 80 pct. van de laatstelijk genoten wedde».

c. Een nieuw tweede lid wordt ingevoegd luidende:

«Een belanghebbende die bij afloop van de weder toegekende uitkering als bedoeld in de laatste volzin van het eerste lid, nog onvrijwillig werkloos is, heeft opnieuw recht op een uitkering gedurende 130 dagen, waarop de duur van de weder toegekende uitkering in mindering wordt gebracht, mits de belanghebbende binnen 130 dagen na de dag, waarop het recht op uitkering als bedoeld in de eerste volzin van het eerste lid ontstond, arbeid in dienstbetrekking heeft aanvaard en bij opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid tenminste 65 dagen als zodanig binnen het Rijk werkzaam is geweest. Daarbij worden met dagen als hier bedoeld gelijkgesteld dagen, waarover de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen».

ARTIKEL III

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot 1 maart 1983.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 3 juli 1982 (Stb. 467).

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 28 oktober 1983

Beatrix

De Minister van Binnenlandse Zaken,
Rietkerk

Uitgegeven de *eerste* december 1983

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

NOTA VAN TOELICHTING

Bij Koninklijk besluit van 3 juli 1982 (Stb. 467) is de gewerkte-dagen-eis voor het recht op korte uitkering in navolging van de Werkloosheidswet verzwaaard. Het gevaar bestond dat die verzwaring belemmerend zou kunnen werken ten aanzien van werkhervatting door uitkeringsgerechtigden. Zij zouden immers bij werkhervatting hun recht op uitkering verliezen en daarbij het risico lopen bij hernieuwde werkloosheid niet aan de zwaardere dagen-eis te kunnen voldoen.

In afwachting van de resultaten van een onderzoek naar de effecten van de verzwaaarde dagen-eis, is in de ministeriële regeling van de toenmalige Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 21 april 1982, nr. 52414 (Stcrt. 1982, 82) een voorlopige voorziening getroffen. Op grond van die regeling geldt voor een werknemer in de zin van de Werkloosheidswet een 65-dagen-eis indien hij bij hernieuwde werkloosheid niet aan de geldende referte-eis kan voldoen. De werkhervatting moet plaatsvinden binnen 130 dagen na het ontstaan van de aanspraak op uitkering.

De inhoud van de voorlopige WW-regeling kan niet zonder meer worden overgenomen in de Uitkeringsregeling 1966 en in het Koninklijk besluit van 23 november 1972. In die beide regelingen is reeds geregeld, dat bij binnen een periode van 12 maanden na het eerste ontslag opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid de oorspronkelijke uitkering weder wordt toegekend, voor de resterende uitkeringsduur (het z.g. «herleven» van de uitkering). Deze «herlevings»-regeling wijkt essentieel af van de voorlopige WW-regeling in die zin, dat enerzijds geen dagen-eis aan de herleving wordt gesteld, en dat anderzijds niet een nieuw recht op uitkering wordt toegekend. In het onderhavige ontwerp wordt daarom voorgesteld de «herlevings»-regeling te combineren met bepaalde elementen uit de voorlopige WW-regeling.

Het voorstel houdt in dat eerst de «herleving» wordt toegepast zoals die thans reeds in de onderhavige regelingen is neergelegd. Vervolgens wordt – evenals in de voorlopige WW-regeling – bij nog voortdurende onvrijwillige werkloosheid opnieuw recht op uitkering toegekend, mits voldaan wordt aan de eisen die de WW-regeling stelt. De «herlevings»-periode wordt op het nieuwe recht op uitkering in mindering gebracht. Artikel III van het ontwerp-besluit strekt ertoe de voorgestelde regeling, evenals de regeling in het kader van de WW, een half jaar na het tijdstip van ingang van de verzwaaarde referte-eis te doen ingaan.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
Rietkerk